

VIITORUL ROL

CONSTANTIN CODRESCU

Constantin Codrescu este un actor impus de mult publicului, printr-o solida carieră artistică. El este azi unul dintre cei mai prestigioși actori ai scenei din fosta stradă Sărin-dar, unde poate fi văzut, seară de seară, în spectacolele *Profesiunea doamnei Warren* de B. Shaw, *Dosarul Andersonville* de S. Levitt, *Nu sintem îngeri* de Paul Ioachim ș.a. Constantin Codrescu este și o „voce” de prestigiu a teatrului radiofonic, unde a interpretat nenumărate mari partituri clasice și contemporane, ca și o prezență frecventă pe micul ecran.

Vigoarea talentului său, originalitatea jocului, vitalitatea, profundul mesaj umanist al creațiilor sale, îl caracterizează ca pe un interpret de mare clasă, cu un registru neobișnuit de bogat.

Constantin Codrescu este și un pasionat animator al teatrului de amatori; el a adus echipelor cu care a conlucrat numeroase trofee și premii. Prezent ca regizor și interpret la Teatrul popular din Mediaș, participă la Festivalul național „Cântarea României” cu un spectacol-coupé: *Înainte* de M. R. Iacoban și *Sărbătoare princiară* de T. Mazilu. În reprezentație la Teatrul „Mihai Eminescu” din Botoșani, joacă rolul titular din *Alexandru Lăpușneanu* de V. Stoienescu. În cursul, va fi văzut într-un serial TV; iar din suita de filme în care a jucat, amintim cele

mai recente: *Pistruiatul*, *Cercul magic*, *Trei zile și trei nopți*.

Viitorul rol al lui Constantin Codrescu va fi în noua premieră a Teatrului Mic: *Emigranții* de S. Mrozek.

„Emigranții” lui Mrozek sînt două personaje. Doi bărbați care se întîlnesc, undeva, departe de țara lor, în ajunul Anului Nou. Sînt doi oameni extrem de diferiți ca structură, ca manifestări, ca preocupări. Un intelectual (pe care-l voi interpreta eu) și un muncitor, pe care-l va juca Furdul. Nici unul dintre ei nu poartă un nume. Sînt desemnați prin inițiale, intelectualul prin A. A., muncitorul prin X. X. Așadar, simbolic plasați la începutul și la sfîrșitul alfabetului. Ei reprezintă, de fapt, două lumi, două foste lumi, căci împrejurările în care se află le-au anulat trecutul, unindu-i într-un prezent disperat. Intelectualul a ajuns la limita descompunerii morale, fără posibilități de întoarcere. La fel, și celălalt: doi emigranți care au eșuat. Vorbesc la plural, pentru că nu există unul fără altul. Ei trăiesc împreună și au nevoie unul de altul. Se descoperă unul pe altul și ajung să se urască. Trăiesc drama acelor oameni care sînt privați și hătuiți ca străini, tratați ca intruși, ca venetici, drama acelor oameni care, atrași de mirajul banului și al aventurii, devin prizonierii mării eșuări. Sînt personaje complexe, alambicate, supuse de scriitor unei adevărate radiografii spirituale. În această radiografie se descoperă adevărul: prăpastia în care se află. Ei se agită unul de altul cu disperarea unui înecat. Împrumută date unul de la altul. Viața nenorocită în comun sapă trăsături identice pe chipurile lor.

Spectacolul este un recital actoricesc în care personajele trec printr-o gamă de stări și atitudini diferite de la ironie, răutate, venin, la teamă, vulgaritate, lașitate, revoltă, mîndrie ridicolă, spaima însingurării, speranță căznită, tristețe iremediabilă. pînă la o disperare fără margini. Partitura e deosebit de grea, dar, pe cît de grea, pe atît de interesantă. Nu am avut pînă acum prilejul să interpretez un asemenea personaj, cu o atît de bogată amplitudine sufletească. Sper ca, după alți ani, colaborarea mea cu Furdul să fie o izbîndă pentru amîndoi. De asemenea, mă bucură întîlnirea cu regizorul Mircea Daniliuc, la primul lui spectacol pe scenă. Îmi pare un tînăr curajos, profund.

Cred că spectacolul nostru va constitui un act artistic, dar și unul patriotic. Vom contribui astfel și noi la ilustrarea unor realități din lumea noastră contemporană, realități semnificative, care smulg vîlul iluziilor și trezesc la adevăr pe cei înșelați de miraje.”

VIITORUL ROL

DUMITRU FURDUI

Dumitru Furdui s-a văzut lansat chiar la examenul de producție (cu rolul Iliușa din *Hotel Astoria* de A. Stein): se confirmaseră atunci nu numai însușirile unui absolvent al Institutului, ci și un talent deosebit în peisajul nostru teatral, talent care avea să se impună încă de la începutul carierei. Azi, Dumitru Furdui este un popular cap de afiș, vedetă a micului ecran (în emisiuni de teatru, ca și în varietăți). După ce a jucat ani de-a rândul în spectacole de prestigiu la Teatrul „Bulandra” (*Clipe de viață*, *Omul care aduce ploaie*, *Sfânta Ioana*, *Cum vă place*, *Opera de trei parale*, *Jocul de-a vacanța*, *Jurnalul unui nebun* ș.a.), Furdui s-a integrat, din 1967, în trupa de la Teatrul Mic. Aici a interpretat, de asemenea, felurite importante roluri: George (*Iertarea* de Ion Băieșu); Scapin (*Vicieniile lui Scapin* de Molière); Todor Frențiu (*Viața e ca un vagon?* de Paul Everac); și, tot aici, a dat, într-un recital, o frumoasă interpretare unor poeme de Whitman etc. Mai puțin distribuit în cinematografie, el a apărut

totuși, în filmele: *Toamna bobocilor*, *B.D. în acțiune*, *Un zîmbet pentru mai târziu...*

„După mai bine de 300 de spectacole cu *Viața e ca un vagon?* de Paul Everac, unde interpretez un rol extrem de complex, care cere eforturi mari, iată-mă în fața altui rol greu. Personajul meu, «celălalt» emigrant din piesa lui Slavomir Mrozek, nu-mi permite nici un moment de respiro. El intră în scenă de la început și nu mai iese pînă la sfîrșit.

Spre deosebire de A. A., care este un intelectual refugiat, eroul meu este un muncitor cu brațele. El vine aici, în «țara minune», unde nu vrea altceva decît să cîștige niște bani. Bani, și iar bani. Nu se gîndește la altceva decît la cîștig și, firește, la nevastă și la copii; la familia care-l așteaptă — și el nu uită nici o clipă acest lucru. X. X. comentează fiecare scrisoare primită de la ei, vorbește tot timpul despre locurile natale, despre obiceiurile de acolo, evocîndu-le pînă în cele mai mici amănunte; se spetește muncînd, fiind prost plătit, ca orice muncitor străin, așa cum sînt tratați toți cei de o seamă cu el. Locuiește într-o văgăună cu pereții murdari, cenușii, plini de igrasie, cu tot felul de țevi, conducte de canalizare, cabluri electrice, burlane de aerisire, din tavan pînă-n podea, numai ca să facă, din economie, bani. Adăpost despre care A. A. spune, la un moment dat: «...trăim aici ca două bacterii într-un organism oarecare...» Emigrantul meu cunoaște mizeria cea mai neagră, exploatarea cruntă, și simte, la tot pasul, discriminarea dintre muncitorii băștinași și cei străini. Nu-i place sărăcia, își dă seama că trăiește ciînește, dar vrea să agonisească pentru viitor. El își amintește și vorbește adesea de tatăl lui, care a trăit toată viața în bordei și a murit înghețat; și nu vrea să trăiască ca el. Produs al unor generații de oameni abrutizați de muncă și de lipsuri, în căutarea unei vieți omenești, X. X. e mîndru de obîrșia lui și e obsedat de dorința de a se întoarce acasă. Acesta este și singurul stimulent moral, care-l face să reziste umilintelor și mizeriilor pe care le înfrîntește la tot pasul. El înțelege, în final, că poți fugi oriunde, dar nu poți fugi de tine...”

Maria Marin